

מסכת זבחים

פרק יב

א. טבול יום ומחטר פפורים, אינו חולקים בקדשים לאכל לערב. אונן, נוגע ואינו מקריב, ואינו חולק לאכל לערב. בעלי מומין, בין בעלי מומין קבועין, בין בעלי מומין עוברין, חולקין ואוכלין, אבל לא מקריבין. וכל שאינו ראוי לעבודה, אינו חולק בבשר. וכל שאין לו בבשר, אין לו בעורות. אפלו טמא בשעת זריקת דמים וטהור בשעת הקטר חלב, אינו חולק בבשר, שנאמר (ויקרא ז), המקריב את דם השלמים ואת החלב מבני אהרן לו תהיה שוק הימין למנה:

ב. כל שלא זכה המזבח בבשרה, לא זכו הכהנים בעורה, שנאמר (שם), עלת איש, עולה שעלתה לאיש. עולה שנשחטה שלא לשמה, אף על פי שלא עלתה לבעלים, עורה לכהנים. אחד עולת האיש ואחד עולת האשה, עורותיהן לכהנים:

ג. עורות קדשים קלים לבעלים, ועורות קדשי קדשים לפהגים.
קל וחמר, מה אם עולה, שלא זכו בבשרה, זכו בעורה, קדשי
קדשים, שזכו בבשרה, אינו דין שזכו בעורה. אין מזבח יוכיח,
שצין לו עור מכל מקום:

ד. כל הקדשים שארע בהם פסול קדם להפשטן, אין עורותיהם
לפהגים. לאחר הפשטן, עורותיהם לפהגים. אמר רבי חנינא סגן
הפהגים, מימי לא ראיתי עור יוצא לבית השרפה. אמר רבי
עקיבא, מדבריו למדנו, שהמפשיט את הבכור ונמצא טרפה,
שיאותו הפהגים בעורו. וחכמים אומרים, אין לא ראינו ראיה,
אלא יוצא לבית השרפה:

ה. פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים, בזמן שהם נשרפין
במצותו, נשרפין בבית הדשן ומטמאין בגדים. ואם אינו נשרפין
במצותו, נשרפין בבית הבירה ואינם מטמאין בגדים:

ו. היו סובלין אותם במוטות. יצאו הראשונים חוץ לחומת העזרה
והאחרונים לא יצאו, הראשונים מטמאין בגדים, והאחרונים אינן
מטמאין בגדים, עד שיצאו. יצאו אלו ואלו, אלו ואלו מטמאין
בגדים. רבי שמעון אומר, אלו ואלו אינן מטמאין בגדים, עד שיצא
האור ברבן. נתן הבשר, אין השורף מטמא בגדים:

